

MISNE NAKANE
RASPORED MISNIH NAKANA KROZ TJEDAN
Od 08. do 14. svibnja 2023. godine

Nadnevak	Dan	Vrijeme svete mise	Nakana
08.05.	Marija, Ida Ponedjeljak	07:30	+ Branko Samaržija
09.05.	Lujza, Izaija Utorak	18:00	+ Ankica i Tomislav Peroš
10.05.	Ivan, Job Srijeda	07:30	+ nema nakane
11.05.	Mamerto Četvrtak	07:30	+ nema nakane
12.05.	Sv. Leopold Bogdan Mandić Petak	13:00 18:00	- vjenčanje Ružičić-Jurišić + Vladimir Tandarić; Stjepan, Katarina, Željko i Ivan Živčić, Franjo, Dragica i Anton Iskra
13.05.	BDM Fatimska Subota	07:30 11:00 14:00	+ Ladislav Jelenić +krštenje Patrik Matan Duhovna obnova
14.05.	Šesta Vazmena Nedjelja	09:00 10:30 18:00	+ nema nakane + <i>pro populo</i> ; + Tomo Matošević; Franjo i Ružica Pribanić; Mijo i Kata Katić; Anto i Kata Kristić, ob. Bilač Slavko, Stipo i Franjo Perajica; ob. Dalić

NOVI CENTAR - KARLOVAC

<http://www.presveto-srce-isusovo.hr>

**TJEDNI INFORMATIVNI LISTIĆ
ŽUPE PRESVETOG SRCA ISUSOVA
PETA VAZMENA NEDJELJA -
07.05.2023. - GODINA X., BR. 38**

„Ja sam put i istina i život.“

Čitanje svetog Evanđelja po Ivanu

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima: »Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! U domu Oca mojega ima mnogo stanova. Da nema, zar bih vam rekao: 'Idem pripremiti vam mjesto'? Kad odem i pripravić vam mjesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja. A kamo ja odlazim, znate put.« Reče mu Toma: »Gospodine, ne znamo kamo odlaziš. Kako onda možemo put znati?« Odgovori mu Isus: »Ja sam put i istina i život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni. Da ste upoznali mene, i Oca biste mogli upoznati. Od sada ga i poznajete i vidjeli ste ga.« Kaže mu Filip: »Gospodine, pokaži nam Oca i dosta nam je!« Nato će mu Isus: »Filipe, koliko sam vremena s vama i još me ne poznaješ?« »Tko je vidio mene, vidio je i Oca. Kako ti onda kažeš: 'Pokaži nam Oca'? Ne vjeruješ li da sam ja u Ocu i Otac u meni? Riječi koje vam govorim, od sebe ne govorim: Otac koji prebiva u meni čini djela svoja. Vjerujte mi: ja sam u Ocu i Otac u meni. Ako ne inače, zbog samih djela vjerujte. Zaista, zaista, kažem vam: Tko vjeruje u mene, činit će djela koja ja činim; i veća će od njih činiti jer ja odlazim Ocu.«

Riječ Gospodnja. (Iv 14, 1-12)

Misli za današnje evanđelje

Isus – naš put u kuću nebeskoga oca

Jedan se pjesnik ovako tuži Bogu: „Put k Tebi je strahovito dalek, i jer odavno nitko njime nije išao, već je zarastao“. Ponekad se čini da je suvremena znanost izbrisala Božje tragove, da je put prema Bogu zaista zarastao. Do jučer smo se nečemu divili i u tome pronalazili Božje djelo, a danas nam sve to pokušavaju protumačiti kao naravno. Danas svakako imamo puno novih saznanja, ali i puno novih pitanja. A na pitanje svih pitanja: kako biti sretan, kako naći smisao života i postojanja, ne odgovara ni jedna znanost. Na ta nam je pitanja odgovorio Onaj koji je za sebe rekao da je on Put k Ocu nebeskom. To je put ljubavi prema Ocu i prema ljudima. Mi kršćani idemo tim putem. Ako i naši putovi stanu zarastati, znači da tim putem ne idemo, da smo skrenuli na neke stranputice. Za ta lutanja želimo sada zazvati Božje milosrđe i vratiti se na pravi put

- 1. Na kojem putu se ja trenutno u svom životu nalazim....**
- 2. Jedini siguran put jest Gospodin.....**

ŽUPNE OBAVIJESTI:

- Ženidbeni naviještaj u župi prebivališta: Matija Kralj, sin Slavka i Vanje r. Kolhman i Judita Kralj r. Mužek, kći Andrije i Jadranke r. Vrbetić. Sa stanom u B. Kašića 7, župa Novi Centar. Žele se vjenčati 19.05.2023. ovdje.
- Zaručnički tečaj u našem Karlovačkom dekanatu od 8-11. svibnja 2023. s početkom u 19,30 sati u župnoj crkvi Presvetog Srca Isusova
- U subotu, 13.05.2023. u 14 sati u našoj župnoj crkvi započinje Duhovna obnova za Zajednice Krvi Kristove (i za sve zainteresirane) »Bog je milosrdan i milostiv, strpljiv, bogat ljubavlju i vjernošću. (Izl 34,6)
- **Svibanj, Marijin mjesec**, molitva krunice svaki dan prije sv. mise . Najjače oružje u svakodnevnoj borbi protiv grijeha jest MOLITVA.

Sv. Leopold Bogdan Mandić, kapucin, svećenik, ispovjednik

Sveti Leopold Bogdan rođen je 12. svibnja 1866. u Herceg-Novom, u Boki kotorskoj, od roditelja Petra Mandića i Dragice, rođene Carević. Na krštenju je dobio ime Bogdan, a po ulasku u kapucine promijenjen ga u Leopold. O. Leopold bio je jedan od najvećih i najrevnijih djelatnika sakramenta pokore. Dok se veselimo nad našim svecem, ocem Leopoldom, dostojno je i pravedno da odamo dužnu zahvalnost i roditeljskoj velikodušnosti njegova oca i majke. Bogdanovi roditelji bili su duboko vjerni kršćani. O svojoj majci otac Leopold, već poodmakao u dobi, izjavio je ovo: "Moja je majka posjedovala izvanrednu pobožnost; njoj naročito zahvaljujem sve ono što jesam." Dobri otac pratio je svako jutro malog Bogdana u crkvu na svetu misu i pričest, što je tada bilo nešto posve neobično. U duboko kršćanskom obiteljskom ozračju Bogdan je od malena učio mnogo moliti. Njegova dobrostojeća obitelj nije uspjela sačuvati blagostanje. Gospodarske prilike bile su sve teže i teže. I to je za budućeg velikog ispovjednika i tješitelja duša u ispovjedaonici bilo od velike važnosti. Druge će u sličnim prilikama znati tješiti iz vlastitog iskustva. Kao dijete bio je sitan, slab i bolestan. Kad su mu bile dvije godine, majka je s njim pala preko stepenica. Otkotrljao se i ništa mu nije bilo. Rastao je vrlo sporo, tako je svega metar i 35 cm bio visok. Iako je bio sićušan, u njegovu tijelu je gorjela vatra poljičke krvi. Čud mu je bila žestoka. Već kao dječak, Leopold je bio natprosječno pobožan. Volio je dugo moliti. Bio je jako dobra srca. Kad je odlazio u školu, molio je od mame veliki komad kruha, da ga može podijeliti s jednim siromašnim kolegom koji ga nije imao. Živeći u Herceg-Novom među pravoslavicima, Bogdan je veoma rano upoznao i iskusio žalosnu činjenicu rastavljenosti kršćanske braće. Zato je još kao dječak govorio: "Dobro, ja ću se posvetiti spasenju tolikih siromašnih i nesretnih ljudi. Postat ću njihov misionar." Promatrajući nesebično djelovanje kapucina u svom rodnom gradu, koje su cijenili i tražili ne samo katolici već i pravoslavci, Bogdan je mislio da će svoj misionarski naum najbolje ostvariti ako stupi u njihov red. Roditelji su se složili s njegovim izborom zvanja, premda im je rastanak s njime bio veoma težak. Možemo ih razumjeti, jer je Bogdan bio veoma dobar sin. U dobi od 16 godina on ostavlja rodnu kuću te polazi na nauke u Serafsko sjemenište u Udine, u sjevernoj Italiji. Nakon dvije godine u Bassanu započinje novicijat. 2. svibnja 1884. oblači redovničko kapucinsko odijelo i dobiva ime Leopold. Život je u novicijatu

venetske kapucinske provincije bio vrlo strog, pa je pravo čudo kako je sa zdravljem krhki fra Leopold mogao izdržati redovničku stegu. 4. svibnja 1885. položio je prve jednostavne zavjete, a zatim je poslan u Padovu na filozofske nauke. G. 1888. polaže svečane zavjete i prelazi u Veneciju na studij teologije, te neposrednu pripravu na svećeništvo. Sretan dan njegova svećeničkoga ređenja svanuo je 20. rujna 1890., kad ga je kardinal Domenico Agostini zareadio za svećenika. Tijekom punih 40 godina Sveti Leopold je od ranog jutra pa dok je popodne bila potreba neumorno ispovijedao. Sam se ispovijedao svake večeri, da bi bio čist za sutrašnju Svetu Misu. Večero je skromno, kako bi imao lagani san, te ujutro bio bistra uma za veliko djelo služenja Svete Mise. Ustajao je mnogo ranije od drugih i cijeli sat se pripravljaao za Svetu Misu koju će služiti. O zahvali nakon Svete Mise je napisao ovo: "Nema dragocjenijeg trenutka od zahvaljivanja nakon Svete Mise. Neizmjerno bogat Isus ne može dati nešto više od onoga što svako jutro daje svakom svećeniku na Misi. Pravednost zahtjeva da se primljeno dobročinstvo uzvrat. Toliki su, zbog pomanjkanja ljubavi i vjere, izgubili naviku da zahvaljuju. Isus za svoga života na ovom svijetu ozdravljao je bolesnike na sam dodir svojih haljina. Što bi istom učinio nama, samo ako imamo vjere, kad pod sakramentalnim Prilikama živi u našem srcu? Mi smo službeni djelatnici njegovih božanskih darova. Iskoristimo dakle svoju moć za grešnike, rodbinu, za siromašne pokojnike. Dok se sakramentalne Prilike ne raspadnu, On je u nama!" Za vrijeme Svete Mise od Svet do Podizanja obustavio bi ispovijed, digao se na noge i sabrao. Savjetovao je svećenicima da budu prisutni i na Svetoj Misi drugih svećenika. Jednom vjerniku je napisao: "Mi moramo uvijek umom i srcem prisustvovati Božanskoj Žrtvi, koja se za nas prinosi u svako doba dana i noći. Žrtvuje se Jaganjac Božji koji uzima grijeha svijeta! Kad bi na svijetu i za jedan časak prestalo to božansko žrtvovanje, svijet bi zbog svojih zločina odmah propao... Božanska ljubav Gospodina Isusa u svetoj misnoj Žrtvi neizmjereno nadvisuje sve ljudske zločine i zadovoljava božanskom Veličanstvu, koje toliki grijesi vrijeđaju." Sveti Leopold čim je bio slobodan, odmah bi pošao pred Svetohranište i udubio se u duboko klanjanje. Gotovo uvijek bi klečao, nije se oslanjao na klupu, unatoč trajnim bolovima u zglobovima nogu. Kad bi mu rekli da sjedne reče: "pred Gospodinom Bogom svaki drugi položaj je manje pobožan." Tijekom punih 40 godina o. Leopold će od ranog jutra pa do poslijepodnevni sati sjediti u ispovjedaonici i neumorno ispovijedati. Procesije pokornika opkoljavale su njegovu skromnu ispovjedaonicu. Njegovi su pokornici bili ljudi iz visokog društva, liječnici, profesori i intelektualci, ali i mali priprosti svijet. On ih je sve s jednakom ljubavlju primao, tješio, duhovno vodio, s Bogom pomirivao. Nakon proslave zlatnoga svećeničkog jubileja 1940. njegovo se zdravlje počelo pogoršavati, gubio je na težini, sve je teže gutao hranu, bolovi su postajali sve jači. Tumor na jednjaku je napredovao te je iduće dvije godine otac Leopold proživio pretežno u postelji. Nesnosne bolove i tjelesnu slabost nadvladavao je snagom vjere, te je povremeno ustajao i molio u bolesničkoj kapelici, pa i služio Svetu Misu. Prije smrti o. Leopold je preorekao da će kapucinski samostan u Padovi biti razrušen od bombi. Ipak, kod te strašne ratne katastrofe 14. svibnja 1944. njegova ispovjedaonica osta pošteđena da bude trajan znak njegova pomiriteljskoga apostolata. Brojni hodočasnici, koji sa svih strana dolaze na njegov grob, dotiču se s poštovanjem i njegove drage ispovjedaonice u kojoj je zaslužio nebo, u kojoj je vršio svoje ekumensko poslanje. Kad je otac Leopold 30. srpnja 1942. umro u Padovi, njegov pogreb bi već njegova proslava na zemlji. Papa Pavao VI. je oca Leopolda Mandića proglasio blaženim 1976. a papa Ivan Pavao II. 16. listopada 1983. proglasio svetim.